

Pred svojim pragom! V zadnji številki smo povedali, kako krivično je v državnem zboru poslanec dr. *Weitlof* napadel naš list in kako dobro ga je zavrnil poslanec *Šuklje*. A kaj pomaga ta krepki zagovor g. prof. Šukljeta »Ljubljanskemu Zvonu«, ko je dr. *Weitlof* takoj v Ljubljani dobil vrednega tovariša, ki pritrjuje in pritrkava njegovim besedam in oporeka Šukljegovemu zagovoru. In ta mož je gospod *Jožef Jerič*, (pa, še vedno!!) urednik »Slovenčev«, ki je v listu svojem (XV., št. 114) poleg drugih duhovitostij izrekel piramidalno načelo, da bi moral izdavatelj »Ljubljanskega Zvona« vsakemu naročnikov svojih pretipati ledíce in obisti, da bi védel, kam ga je prištevati, ali »mléčni mladinc«, ali »zrelim ljudem«, ter tako znal, ga bode li »Ljubljanski Zvon« pohujšal, ali ne. Drugače, misli gosp. *Jerič*, da je prazna in pišiva, ako trdi »Zvon«, da ni pisan za »mladino«, ampak za »zrele ljudi«. — Krasno načelo! Tedaj, ko bi šlo po *Jeričevem*, tudi noben puškar bi ne smel prodajati revolverjev, ker bi si lahko kakšen razbojnik ali samodavljenec pri njem kupil orožja. In kdo bi bil potem kriv zločinu, storjenemu s tem orožjem? Ti, puškar, ki si mu prodal revolver! — In vi, dolenski gorniki in vinščaki, hvalíte Bogá, kadar vam pošlje slano, točo, palež in trsno uš na vinógrade vaše, kajti s tem ste obvarovani greha, da se nobeden pijanec ne opijani z vinom vaših vinskih trsov. Res lepa národno-gospodarska teorija! Lepa teorija, le škoda, da se isti gospod sam ne ravná po nji. Ta vam v jednom ter istem listu časopisa svojega (XV., št. 40) poleg Baragove »Dušne paše« ponuja — nota bene „*Skoraj vse zastoj!*“ — popotne pléde, angleške pósteljne, pivovarske in konjske odeje neke židovske tvrdke dunajske; poleg mašnih kujig vam vsiljuje „*Najvišjo slast!*“, t. j. pipe od prave mórske pene in od jantarja po 1 goldinarji (!!!) neke firme z lepim krščanskim imenom *Rabinovicz*, katera vrhu tega v *Jeričevem* »Slovenci« prodaja tudi »nepokončljive« konjske plahte »le po 1 goldinari« in prav *krščanski* z debelimi črkami »svari« pred vsemi družimi prodajalci takih plaht; poleg Volčičeve kujige »Jezus in Marija« priporoča vam »Čudež obrtnije« — ure na nihalo in bitje, ki se po noči svetijo in veljajo le 3 gld. 75 kr. (!!); poleg Belčeve razprave »Kmetom na pomoč« vam prodaja Kincsem-srečke madjarskega Jockey-kluba itd. Pri vseh teh židovskih trgovcih g. *Jerič* ne kaže nič tiste sila tanke vesti, kakeršno priporoča »Zvonu«. Misli si: »Non olet!« ter srebrnik za srebrnikom spravlja v rejeni mošnjíček. — In ein Kloster geh', Ophelia! Geh' schleunigst!

Popravki. V sestavku »V zaščíčenje« popravi te pomote: Na strani 376. v 4. vrsti od spodaj nam. „proročku“ naj se bere „prozajku“; na istej strani v zadnej vrsti nam. „rakou“ naj se bere „narav“; na strani 377. v 5. vrsti od zgoraj nam. „potla, nije“, naj se bere „petlanije“; na istej strani v 6. vrsti od zgoraj nam. „nagodljuje“ naj se bere „nagrdljuje“; na istej strani v 9. vrsti od zgoraj nam. „morgaj“ naj se bere „mozgaj“; na istej strani v 14. vrsti od zgoraj nam. „odverati“, naj se bere „odvezati“; na istej strani v 16. vrsti od zgoraj nam. „gorostaš“, naj se bere „gorostas“; na istej strani v 26. vrsti od zgoraj nam. „uprimo“, naj se bere „oprímo“.

V zadnji številki na 379. strani v 2. vrsti od zgoraj namesto *Schmudi* (lapsus calami!) beri *Schumi*.

„Ljubljanski Zvon“

Izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji vse leto 4 gld. 60 kr., pol leta 2 gld. 30., četrť leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld. 60 kr. na leto.

Posamezni zvezki se dobivajo po 40 kr.

Lastniki in založniki: **Fr. Levec** i. dr. — Izdajatelj in odgovorni urednik: **Fr. Levec**
Uredništvo in upravníštvo v *Ljubljani*, v knežjem dvorci v Gosposkih ulicah, 14.

Tiska »Narodna Tiskarna« v Ljubljani.